NEOČEKÁVANÁ NÁVŠTĚVA NA LETIŠTI STRUNKOVICE NAD BLANICÍ

Text: Jan Šimůnek • **Foto:** Archiv autora, pokud není uvedeno jinak jinak

MOTOROVÍ PILOTI, DNES JIŽ VETERÁNI, PŘÍSLUŠNÍCI AEROKLUBU LETŇANY, USKUTEČNILI V LOŇSKÉM ROCE SVÉ TÝDENNÍ SOUSTŘEDĚNÍ TAK JAKO KAŽDOROČNĚ NA JIHOČESKÉM LETIŠTI STRUNKOVICE NAD BLANICÍ. TENTOKRÁT SE ALE SETKÁNÍ KONALO O TÝDEN POZDĚJI NEŽ PŘEDCHOZÍ LÉTA, A TO VE DNECH OD 8. – 16. ČERVENCE. NA LETIŠTI TOTIŽ PROBÍHALO 5. KOLO NAVIGAČNÍHO POHÁRU MISTROVSTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY V UL LÉTÁNÍ, MEMORIÁL PETRA TUČKA.

Soutěžící ultralehká letadla stojící před modrým hangárem aeroklubu Airservice, ve kterém působí Ing. Jaroslav Krištof. V pozadí letištní věž Aeroklubu Prachatice. Na letišti Strunkovice nad Blanicí působí dva aerokluby. Provozovatelem letiště je Aeroklub Prachatice

Vše začalo před více jak třiceti lety v roce 1991. Toho roku proběhlo na letišti Karlovy Vary týdenní letní soustředění motorových pilotů Aeroklubu Letňany pod vedením tehdejšího náčelníka Bohuslava Orla. Byl to bývalý vojenský pilot a učitel létání na letounech C105 a C11 v učilišti v Prostějově na letišti Stichovice. Později byl převelen na letiště Milovice do funkce velitele roje na letadlech MiG 15. Ještě později pak zastával funkci vojenského atašé na československém zastupitelství v Indii a také v Egyptě. Bohouš byl dobrý kamarád, a hlavně výborný organizátor.

Přelet do Strunkovic probíhal v klidném počasí, a tak jsme se mohli kochat ubíhající krajinou. Když se objevilo panorama Boubínu, Bobíku a Libína s Libínským sedlem, připomnělo nám to, že do cílového bodu, tedy Strunkovic, nám zbývá jen pár minut. Od Švejkovy Putimi na Bavorov je to skutečně už jen skok. V dálce se již rýsovalo strunkovické silo a před ním vlevo nedaleko je vidět letiště. Na letištní frekvenci se nám ale nikdo nehlásil. Tak jsme raději nalétli nad letiště, zda tam neuvidíme nějaký provoz. Podle „pytle" foukal vítr od východu, takže jsme zvolili levý okruh na dráhu 15.

Bohuslav Orel před ULL Azték ST-4. Na tomto typu bohužel později zahynul

A tehdy během soustředění vymyslel, že se zaletíme podívat na letiště Strunkovice nad Blanicí za jeho dlouholetým kamarádem, pilotem našeho aeroklubu Ing. Jaroslavem Krištofem. Ten zde tou dobou létal jako zaměstnanec společnosti UNIMAX na letounu AN-2, slavné „Andule".

Bohuslav Orel sedící v kabině letadla ST-4 Agro. Vpravo v kabině je vidět nádoba na postřikovou kapalinu. Letoun byl zakoupen alžírskou společností za účelem postřiku obilných kruhů o průměru 1,8 km pěstovaných na Sahaře se sklizní třikrát do roka

Po necelé hodině přeletu jsme přistáli a zarolovali před hangár, kde nás již očekával Jarda. O chvilku později pak za ním přišli i piloti místního aeroklubu.

Přivítání bylo tenkrát velmi srdečné. Okolí letiště s dekorací šumavských hor v pozadí bylo okouzlující, prostě nám tento kraj navždy učaroval. Domluvili jsme se s místními letci na podmínkách ubytování a výsledkem bylo rozhodnutí, že příští soustředění uskutečníme zde. A tak se také stalo.

Od roku 1994 jsme pak začali naše soustředění pořádat už pouze na tomto letišti. Dříve jsme většinou na naše soustředění létali. Dnes však už v našich řadách ubývají aktivní piloti, a tak se zmenšuje i počet letadel, která přiletí. Tak jak ubíhal čas, klesaly roční nálety a letadel přilétalo méně a méně. Každoroční soustředění probíhala vždy pod dohledem instruktorů Franty Dvořáka a Jaroslava Krištofa.

Já jsem poprvé na strunkovické letiště přiletěl s Trempíkem v roce 1984. Trempík byl tehdy v Československu ještě novinkou. Místní Aeroklub Prachatice působící na letišti Strunkovice nad Blanicí mne a Láďu Wernera s Broučkem v tom roce pozval do hlavního programu leteckého dne. Společně se mnou tehdy přiletěl i můj otec, bývalý vojenský pilot pplk. v. v. Ing. Vladimír Šimůnek. Láďa Werner nakonec z důvodů špatného počasí návštěvu leteckého dne vzdal.

Pplk. v. v. Ing. Vladimír Šimůnek sedící vedle našeho Trempíka na leteckém dni na letišti Strunkovice nad Blanicí v roce 1994

Já jsem se těchto srazů zúčastňoval až od roku 2004 (z důvodů pracovního vytížení ve společnosti LETOV AIR s.r.o). A přiletěl jsem opět loni.

Slet roku 2023

Vystoupil jsem tehdy po přistání z Trempa a žádné letadlo u hangáru nevidím. Ptám se: „Kluci, kdo za vámi letos přiletí?" Dostalo se mi odpovědi od Milana Reicharda zvaného „Vlk":

Trempík i já jsme za ta léta na letišti ve Strunkovicích jako doma

ŠK-1 Trempík před hangárem po příletu do Strunkovic nad Blanicí

„Možná nic". Naše srdeční záležitost, letoun Zlín Z-43, který si každoročně relativně levně „půjčujeme" ze Sazené, byl kvůli technické závadě „mimo hru" a přiletět nemohl. Pro většinu pilotů se tento typ letadla stal za dlouhá léta, co s ním létají, jednoznačně legendou.

Milan ale dále pokračoval: „Možná v pondělí za námi přiletí Milan Sedmihradský s Cessnou 172 a přiveze Láďu Soukupa". Také pilota, bývalého předsedu letňanského aeroklubu.

Já ale měl pro kluky přichystané velké překvapení. Věděl jsem, že 28. 6. 2023 dovršil 95 let náš bývalý krajský náčelník Středočeského kraje, plukovník ve výslužbě Josef Perlinger.

Původně jsem byl s náčelníkem domluven, že ho na jeden den do Strunkovic přivezu autem. V ty dny ale panovala veliká vedra, teploty stoupaly hodně nad třicítku. Pro mne by to ale bývalo znamenalo nejdřív přeletět s Trempíkem na letiště Mladá Boleslav, kde Trempíka parkuji celoročně jako exponát Leteckého muzea Metoděje Vlacha, a odkud si ho půjčuji po domluvě s ředitelem muzea Vláďou Handlíkem na různé letecké akce. Tam přesednout do svého auta a dojet pro krajského náčelníka. Navíc moje Felda nemá klimatizaci.

Ale s novou informací od „Vlka" jsem v neděli večer dostal nápad. Zavolal jsem Milana Sedmihradského (Milana Sedmihrada, jak mu mezi kamarády říkáme), zda by do Cessny nepřibral krajského náčelníka. Dopadlo to výborně, přislíbil, že by to bylo možné. Hurá!

Pak se ale chvíli zdálo, že to stejně nevyjde, protože jsem se dověděl, že Láďa Soukup v takovém vedru odmítá letět. Naštěstí ale Milan na moji další přímluvu souhlasil, že krajského náčelníka stejně přiveze. Pak už mu jen stačilo vysvětlit, kde plukovník bydlí. Josefa Perlingera jsem následně informoval, že

Letňanští veteráni nedočkavě vyhlíží svého krajského náčelníka jak za starých leteckých časů

ráno pro něj Milan přijede autem a odveze ho na letňanské letiště. A odtud poletí Cessnou 172 do Strunkovic.

A tak se podařilo v jeden okamžik skoro nemožné a kolem půl jedenácté dopoledne Cessna 172

Pohled na letištní budovu s věží letiště Strunkovice nad Blanicí / Foto: Bořek Jehlička

Záběr z paluby Cessny během pro nás památného letu. Nalevo plukovník Perlinger, vpravo Milan Sedmihradský

OK-GKH přistála na strunkovickém letišti. Po přistání nám Milan podrobně popsal průběh jejich letu do Strunkovic: „Náčelníka jsem naložil před Koh-i-Norem kolem půl osmé ráno a odvezl ho na letňanské letiště. Zatímco jsem připravoval letadlo, plukovník mě bedlivě pozoroval z místnosti „briefingu“. Odstartovali jsme něco po půl desáté z dráhy 23 a pak levou zatáčkou směr na tři komíny přes výstupní bod ROMEO. Na přání plukovníka jsem nasadil směr k letišti Točná. Průlet nad letištěm mu připomněl staré zlaté časy, kdy tam působil. Pak jsme pokračovali po Vltavě přes Vrané nad Vltavou, Štěchovice a pak jsme již v dáli viděli Slapskou přehradu. Minuli jsme Ždáň a následoval Hříměždický most. Minuli jsme Kamýk a pak Orlickou přehradu. Zámek zůstal napravo. Prostor TSA60 (Písek) jsme

Srdečné přivítání plukovníka Perlingera Frantou Dvořákem

Letový snímek letiště Strunkovice nad Blanicí pořízený během přistání na dráhu 33

obletěli zleva. A pak už se před námi naplno otevřelo nádherné panorama šumavských hor. Tři minuty před Bavorovem už jsme se hlásili cílovému letišti a zanedlouho dosedli na dráhu 33.“

Pyšný Jarda před svým ULL Turbi před prvním vzletem v roce 2017

Jarda pak provedl náčelníka hangárem a podrobně mu představil zaparkovaná letadla. Samozřejmě se pochlubil i letouny, které sám postavil. První s názvem Turbi stavěl podle francouzské dokumentace. První vzlet s tímto letadlem provedl v roce 2017 na svátek svatého Huberta dopravní pilot Olin Dvořák. A tak od té doby Jardu zlobíme tím, že tomuto letadlu říkáme místo „Turbi“ občas „Hubert“.

Samozřejmě se dostalo i na další skvost, jeho rozestavěnou „Bibi“, letoun Beneš-Mráz Be-550. Toto letadlo Jarda staví podle původní výkresové dokumentace konstruktérů Beneše

Jardův rozestavěný trup Bibi 550 s centroplánem. Podvozek a většinu hlavních kovových dílů pro něj vyrábí, jak on říká, „kluci Šimůnci“

Detailní záběr motorového lože s protipožární přepážkou na nepotaženém trupu UL letadla Stearman. Vzletová váha do 600 kg

Prohlídka hangáru se chvílemi měnila v leteckou debatu nad vlastnostmi jednotlivých strojů

a Mráze z Chocně. Ale hangár ve Strunkovicích je plný zajímavých letadel, a tak nebylo možné vynechat ani rozestavěný UL Stearman, který vzniká pod rukama Olina Dvořáka.

V poledne Láďa Čepička odvezl plukovníka na oběd do nedalekých Vitějovic. Po dobrém jídle jsme si všichni sedli na zápraží při dobré kávě před tak

Plukovník Josef Perlinger v plné své slávě před letounem L-200 Morava, s kterým prováděl inspekční lety jednotlivých aeroklubů. (Tuto fotografii jsem poslal při psaní tohoto článku leteckému inspektoru Karlu Vobořilovi. Jeho vyjádření hovoří za vše. Prohlásil: „Na fotografii je Pepa dobrotivý“)

zvaným „modrým“ domečkem. Ten už ale díky působení zubu času dávno není modrý. A samozřejmě přišel čas na vyprávění leteckých příhod z dob, kdy nám náčelník ještě velel.

S první příhodou přispěl do mlýna Milan Reichard.

„To jsme tak jednou seděli v hospodě Severka na Proseku s Vláďou Peroutkou, pozdějším zkušebním pilotem Moravanu a inspektorem dopravních pilotů. Tehdy Vláďu napadlo, co tak podniknout let kolem Slovenska? S dovětkem proneseným schválně nahlas: „To asi nepůjde...“ Nahlas proto, aby to slyšel u vedlejšího stolu sedící náš tehdejší ješitný letňanský náčelník Zdeněk Sodomka. Sodomka byl shodou okolnosti národnosti slovenské. Zdeněk od vedlejšího stolu vyletěl a prohlásil: „Já to vyřídím!“ Taky se mu to podařilo. Vše navigačně naplánoval a šel za krajským náčelníkem plukovníkem Perlingerem. Světe div se. Náčelník nejenže mu tento let povolil, ale pro lepší zdůvodnění naší cesty ji nazval „Po stopách Slovenského národního povstání v roce 1944 proti německým okupantům“.

Na vozíku leží kostra křídla Bibi 550. Za ním stojí na podvozku nepotažený trup letadla Stearmana s hvězdicovým devítiválcovým motorem Werner. Letadlo pochází z dílny dopravního pilota Olina Dvořáka

Vzpomínání na staré časy. První zprava Milan Sedmihradský, uprostřed sedí náčelník. Vedle něj Láďa Čepička. V čele Bořek Jehlička. Vedl něj nalevo Jirka Mačura. Uprostřed sedím já a vedle mne Milan Reichard

Tento přelet jsme uskutečnili ve dnech 8. až 10. září roku 1978 se sedmi letadly včetně amatérského letadla Brouček od Vládi Wernera. První etapa vedla z Letňan do Bratislavy na letiště Vajnory. To je dnes již zrušeno. Večer jsme strávili prohlídkou Bratislavy.

Brzy ráno jsme přelétli na letiště Lučenec a odtud na nejvýchodnější letiště Československé republiky Kamenica nad Cirochou. Na památku tohoto letu jsme se před letadly všichni vyfotografovali. Jarda Krištof a Karel Tomášek si stoupli před Trenéra Z-126, se kterým právě přiletěli. Karel se jednou rukou dozadu ledabyle opřel o vrtuli. V tu chvíli motor za jejich zády naskočil. Bylo obrovské štěstí, že se jim ani jednomu nic nestalo. Zapalování vpředu bylo vypnuté, ale vzadu ho nechal Karel zapnuté. Bylo štěstí, že obě páky byly zaaretovány v poloze volnoběh. Ale problémům neměl být konec.

Účastníci památného letu na letiště Kamenica nad Cirochou.
Zleva v zadní řadě Vladimír Werner+ (pilot a stavitel amatérsky postaveného letounku Brouček), Karel Chlada +, Karel Tomášek+, Jarda Zeman+, Zdeněk Sodomka+ (tehdy byl náčelníkem AK Letňany), Milan Reichard zvaný„ Vlk“, Jirka Zajíček, Petr Holubinka, Ing. Láďa Kopřiva+, Cirda Kovář+, Ing. Miroslav Černý+. Vlevo první klečící moje maličkost, Mikuláš Šulek+, Ing. Jaroslav Krištof a Bořek Jehlička. Mnoho z nás už odešlo do leteckého nebe

Dále jsme pokračovali přes letiště Prešov. Na letišti byl zarostlý neoznačený výkop, na kterém jsme vylomili podvozek na Moravě L-200 OK-PHJ. Bylo štěstí, že v ostatních letadlech bylo místo. Tak jsme se rozdělili a pokračovali v letu dál s mezipřistáními v Martině a Trenčíně. Let kolem Slovenska jsme ukončili opět kde jinde než v Bratislavě. Skončení obletu jsme ten večer náležitě oslavili. Následující den jsme šťastně přistáli na letišti v Letňanech.“

Do debaty se poté připojil známý „lidový vypravěč“ Jarda Krištof s historkou, kterou my sice známe skoro nazpaměť, ale proč ji nešířit dále.

„To tak jednou probíhalo noční létání na letišti Sazená. Plukovník Perlinger s důrazem na bezpečnost a s co největším využitím přistavených letadel připravil vzorové plánovací tabulky.

Jednu předal na věž řídícímu létání a druhou pověsil do klubovny. Po chvíli se začalo létat. Organizace fungovala, vše na sebe perfektně navazovalo. Na smůlu se ale na plánovaný čas do kabiny k plukovníkovi nedostavil střídající pilot. V komunikaci nastal zmatek a následovně plukovník zastavil létání. Všechny nás rozčileně nahnal do klubovny. Tam zjistil, že z tabulky, která visela v klubovně, chybí kus. Následovalo vyšetřování, kdo to udělal. Samozřejmě se nikdo nepřihlásil. V koutě se krčil se svěšenou hlavou nadměrný kuřák Bedřich Hlaváč. Ten, jak se nám později přiznal, že si z části tabulky vyrobené na tenkém papíru ubalil cigaretu... Po opravě tabulky létání pokračovalo bez dalších zádrhelů dlouho do noci.“

A následovala další příhoda. „Plukovník měl vždycky zájem o odborný růst úrovně výcviku a pilotního umění. Létání s instruktory organizoval, jak to jen bylo možné. Dbal na to, aby se zkušenosti z těchto soustředění přenášely přes ně do jednotlivých aeroklubů. Zároveň se vždy snažil získat od Svazarmu pro aerokluby co možná nejvíc finančních prostředků. Jedno soustředění proběhlo v duchu perfektně zorganizované tak zvané „cvičné mobilizace“ na letišti Sazená. Bydlení bylo zajištěno ve vojenských stanech, stravování pak v polní kuchyni. Večer po létání byla na pořadu vždy příprava k létání na další let. Vše probíhalo hladce až do jednoho večera, kdy nás všechny náčelník svolal trochu neočekávaně do klubovny. Chyběli piloti

Fotografie z přeškolování na AN-2 na letišti Příbram, které proběhlo 16. až 21.11.1980. Šlo o přeškolení čtyř nových pilotů středočeského kraje na letoun AN-2, a to za pilota Ivana Horáka odcházejícího do Příbrami. Létalo se na dvou letounech AN-2. Instruktoři byli Ivan Horák a plukovník Josef Perliger. Zleva: Ryšavý (pilot z Točné), Petr Šindelář, Václav Sypták (instruktor z Mladé Boleslavi), vzadu vykukuje plukovník Josef Perlinger, Jiří Frynta, Ivan Horák, a napravo mechanik AN-2 Biganovsky

Honza Klaban a „Cirda“ Kovář. Náčelník je začal hledat. Otevřel dveře jejich pokoje a doslova se zhrozil, protože uviděl oba výtečníky, jak se baví s místní váženou plachtařkou, přičemž Cirda měl její kalhotky navlečené na hlavě. Následovalo důrazné pokárání, ale večer byl náležitě jako vždy ukončen nad sudem piva.

Debata a vyprávění by neměly konce, ale všimli jsme si, že ke Strunkovicím se od Šumavy přesouvala rychle bouřková oblačnost. Bylo bohužel nutné vyprávění ukončit a přemýšlet o návratu domů. Ještě před odletem jsme se ale ještě stihli se svým náčelníkem alespoň vyfotografovat. Vyprávění o jeho životních osudech krajského náčelníka Středočeského kraje pplk. v. v. Perlingera si snad necháme na některé z příštích čísel Flying Revue.

Kolem šesté hodiny Milan odstartoval se vzácnou návštěvou na palubě k zpátečnímu letu. Později mi za účelem dokončení tohoto článku popsal jejich let domů. „Krátký pohled na hrad Helfenburk a nasadili jsme směr na Prahu. Převážně jsme kopírovali dopolední trasu. Od Písku ale plukovník převzal ode mne řízení. Bylo na něm vidět, jak si to užívá. Letěl perfektně, jako by nikdy neměl v létání přestávku. U Jílového náčelník ještě zalitoval, že jsme neletěli přes Hradišťko, mohl by tam pozdravit příbuzné na chatě. Tak snad někdy jindy. Do Letňan jsme přiletěli kolem sedmé večer a služba Radio byla ještě funkční. Dala nám informaci, že dráha na přistání 05 je volná. Pomalu jsme po přistání zarolovali před aeroklubový hangár.

Ještě jsem plukovníka odvezl domů a musel jsem s lítostí odmítnout upřímné pozvání od našeho evidentně spokojeného plukovníka na kafe. Přece jen, byl to dlouhý den. A teprve večer mně došlo, že jsem letěl s leteckou legendou.“

Ale článek by nebyl podle mne úplný, kdybych alespoň v kostce nepředstavil právě Milana Sedmihradského, který svou ochotou přivézt našeho náčelníka přispěl k tomuto krásnému zážitku. Létat začal motorově v Aeroklubu Letňany v roce 2001 ve svých dvaapadesáti letech. Výcvik odlétal z převážné části na Zlínu Z142, ale pilotní zkoušky absolvoval shodou okolností na Cessně C172, která krátce předtím s imatrikulací OK-JKV dorazila do Letňan jako další rozšíření leteckého parku aeroklubu. Odlétal na ní tehdy jen o málo víc, než bylo předepsáno na zkoušky a šel na „pilotky“. V letech 2007 až 2008 pak v Letňanech absolvoval ještě plachtařský výcvik coby nejstarší frekventant. V aeroklubu prožil více než dvacet let a jak sám říká, ještě stále prožívá jeden ze svých životních snů. Za to, že mu Aeroklub Letňany umožnil splnit si tento životní sen, je mu velice zavázán.

Naše soustředění motorových veteránů na letišti ve Strunkovicích pokračovalo ještě do konce týdne, ale den strávený ve společnosti Milana a našeho náčelníka byl jeho vrcholem.

Tento článek jsem napsal jako poděkování za obětavou práci našeho krajského náčelníka Středočeského kraje, plukovníka Josefa Perlingera, k jeho loňskému životnímu jubileu. Dne 28. 6. 2023 se dožil devadesáti pěti let. Do další stovky mu přejeme vše nejlepší, hlavně zdraví. Jeho letečtí kamarádi a Jenda Šimůnek.

Těsně před odletem jsme se s plukovníkem před Cessnou 172 vyfotografovali. Vlevo stojím já, za mnou se krčí Milan Reichard, uprostřed plukovník, na kraji pilot C 172 Milan Sedmihradský